

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XI. De his qui eodem tempore sectarum auctores fuerunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

Irenæus illustri martyrio vitam finiisse. Quo loco etiam docet supra memorati Hygini temporibus, Valentinum propriæ sectæ conditorem, & Cerdonem erroris Marcionitarum auctorem, Romæ ambos floruisse. Verba ejus hæc sunt.

C A P U T XI.

De his qui eodem tempore secularium auctores fuerunt.

Vide
Niceph.
l. 4. c. 3.

NAm Valentinus, inquit, Romam venit Pontificatu Hygini. Viguit autem temporibus Pii, qui ad Anicetum usque permansit. Cerdon verò qui Marcionem antecessit, ipse quoque Pontificatu Hygini qui nonus fuit Episcopus, cum ad Ecclesiam venisset, & errorem suum confessus esset, ita deinceps perseveravit: interdum occultè docens, interdum rursus confitens errorem: nonnunquam convictus impiæ doctrinæ, eoque nomine à fratrum conventu remotus. Hæc Irenæus in tertio adversus hæreses libro. In primo autem hæc rursus de Cerdone dicit: Cerdon autem quidem ex Simonis disciplina profectus, cum Romam venisset pontificatu Hygini, qui in episcopali sede nonus apostolorum successor fuit, docuit Deum, quem lex & Propheta prædicaverunt, patrem non esse Domini nostri Jesu Christi. Hunc enim cognosci, illum verò ignotum esse: & hunc quidem justum existere, illum autem bonum. Huic deinde succedens Marcion natione ponticus, scholam latius propagavit, impudentissimè blasphemans. Idem porro Irenæus postquam immensam voraginem materiæ illius variis erroribus involuta quam Valentinus invexerat, uberrimè explicuit, occultam ac latentem illius fraudem tanquam abditæ serpentis denudat. Alium præterea quemdam nomine Marcum eodem tempore extitisse scribit, magicarum præstigiarum peritissimum. Sed & prophanas eorum hominum initiationes, & abominanda mystèria declarat his verbis. Quidam enim eorum thalamum nuptialem construunt, & mysterium peragunt, verba nescio quæ super his qui initiantur, concipientes; easque spirituales nuptias esse affirmant, ad formam & exemplum caelestium conjugiorum. Alii verò initiandos adducunt ad lavacrum, & mergentes, hæc proferunt verba: In nomine ignoti omnium patris, in veritate omnium matris, in eo qui descendit

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

Περί τῆ κατ' αὐτὸς αἰρέσεως αὐτῶν.

ΟΥαλεντίνου μὲν γὰρ ἦλθεν εἰς Ῥώμην Ἐπίγινος ἡκμασε δὲ Ἐπί Πίος, καὶ παρέμεινεν ἕως Ἀνικήτου. Κέρδων δὲ ὁ πρὸς Μαρκίωνος, καὶ αὐτὸς ἐπὶ Ὑγίνου ὅς ἦν ἐνάτος Ἐπισκοπός, εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐλθὼν καὶ ἀπομολογῆναι ἕως διετέλεσε. ποτὲ μὲν ἐπὶ Προδιδασκαλῶν, ποτὲ δὲ πάλιν Ἰσομαχῶν γένηται. ποτὲ δὲ ἐλεγχόμενος ἐφ' οἷς ἐδίδασκε κακῶς, καὶ ἀφίσταται τῆς ταῦτα δελφῶν συνοδίας. ταῦτα δὲ φησὶν ἐν ταῖς ταῦν πρὸς τὰς αἰρέσεις. ἐν γὰρ μὲν πρῶτῳ ἀδελφῶν ἐστὶν Ἐκέρδωνος ταῦτα διέξω. Κέρδων δὲ πρὸς τῶν ἀδελφῶν τὸν Σίμωνα ταῖς ἀφορμαῖς λαβὼν, καὶ ἐπιδημήσας ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐπὶ Ὑγίνου ἐνάτου κληρῶν τῆς Ἐπισκοπικῆς διαδοχῆς ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων ἔχοντας, ἐδίδασκε τὸν ἑαυτοῦ νόμον καὶ Προφητῶν κεινησμένων Θεόν, μὴ εἶναι πατέρα Ἐκυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. τὸν μὲν γὰρ γνωρίζουσα. τὸν δὲ ἀγνοῦσα εἶναι, καὶ τὸν μὲν δίκαιον. τὸν δὲ ἀγαθὸν ὑπαρχέν. διαδέξασθαι δὲ αὐτὸν Μαρκίονος Πονηρῶν, ἠύξησε τὸ διδασκαλεῖον, ἀπειρησμένως βλασφημῶν. ὁ δὲ αὐτὸς Ἐπιρναῖος τὸν ἀπειρησμένον τῆς Οὐαλεντίνου πλάνης ὕλης ἐν τῶν ταῦτα διαπλώσας, ἐστὶν δίκην φωλευόντος ἀπόκευφον ἔσαν αὐτὸς καὶ ληθυσίαν, ἀποτυμνοῖ τὴν κακίαν. πρὸς τοὺς καὶ ἄλλοις ἰσά (Μάρκος αὐτῶν ὄνομα) καὶ αὐτὰς γράφει λέγει, μαγικῆς κυβείας ἐμπροσθέν. γράφει δὲ καὶ τὰς ἀτελεῖς αὐτῶν τελείας, μυσταγίας τε μυσταγωγίας ἐμφανῶν, αὐτοῖς δὲ ταῖς τοῖς γράμμασιν. οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν νυμφῶνα κατασκευάζουσι, καὶ μυσταγωγίαν ἀπτελεῖσι μὲν ἐπὶ ῥήσεων ἰσῶν τοῖς τελεσμένοις καὶ πυθμαλικὸν γάμον φασκεῖν εἶναι τὸ ὑπὸ αὐτῶν γνωσθῆναι, καὶ τῶν ὁμοιότητα τῶν ἀνω συζυγίων. οἱ δὲ ἀγνοῦσιν ἐφ' ὕδατος καὶ βαπτίζονται, ἕπως ἐπὶ ἀγνοῦσιν. εἰς ὄνομα ἀγνώσκει πατὴρ τῶν ὁμῶν.

εις ἀλήθειαν μητέρα τῶν πάντων. εἰς τὸν καλεσθέντα εἰς τὸν Ἰησοῦν. ἄλλοι δὲ Ἑβραϊκὰ ὀνόματα ἐπέλεγουσι πρὸς τὸ μάλλον κατὰ πληξασθεύς τελεμένους. ἀλλὰ γὰρ μὲν τέταρτον τῆς Ἐπισκοπῆς ἔστ' Ὁ Ἰγνὺς τελεθλήσαντι. Πίῳ δὲ ἐπὶ Ρώμης εἰς χειρὶ ζῆλα τὴν λειτουργίαν. κατὰ γὰρ μὲν τῶν Ἀλεξανδρείαν Μάρκου ἀναδείκνυσαι ποιμὴν, ἐν μὲν ἔτη ἰα' αὐτὰ δέκα πρὸς τρισὶν ἐκπλήσαντι. τῆ τε Μάρκου ἐπὶ δέκα ἔτη τῆς λειτουργίας ἀναπαυταμένους, Κελαδίων δὲ Ἀλεξανδρείαν ἐκκλησίας τῶν λειτουργίαν ἀσθαλαμῶσαι. καὶ κτ' τῶν Ρωμαίων δὲ πόλιν πέντεκαθεκάτω τῆς Ἐπισκοπῆς ἐνιαυτῷ Πίῳ μεταλλάξασαι. ἀνίκη δὲ τῶν ἐκείσε ἀσθάλαια καὶ ὃν Ἡγήσιππῷ ἰσορεῖ ἐαυτὸν ἐπίδημισα τῆ Ρώμης, ἀσθαμῆναί τε αὐτὸν μέχρι τῆς Ἐπισκοπῆς ἐλευθέρου. μάλιστα δὲ ἠμαρξεν ἐπὶ τῶν δεξιῶν, ὃν φιλοσόφου φερέματι πρὸς εὐδύν τὸν θεῖον λόγον, καὶ τοῖς ὑπερτ' πίστεως ἐναλωνίζομενος συγγραμμάτων δὲ καὶ γράψας κτ' Μαρκίωνος σύγγραμμα, μνημονεύει ὡς καὶ ὃν σιωπάσθε καιρὸν γνωρίζομαι τῷ βίῳ τανδρός Φησὶ δὲ ἔτω. Μαρκίωνα δὲ Ἰνα Ποντικόν, ὃς καὶ νῦν ἐπὶ ἐστὶ διδάσκων τῆς πεθομύρας, ἄλλον ἰνα εἶναι νομίζω μείζω τῆ δημιεργεθεόν ὃς καὶ κτ' πᾶν γὰρ ἀνθρώπων δια τῆς τῶν δαιμόνων συλλήψεως, πολλὰς πέπεικε βλάσφημα λέγειν, καὶ ἀρεῖα τὸν ποιητῶν τῶν δὲ ἔ παλιὸς πατέρα εἶναι ἔ Χριστῶ. ἄλλον δὲ τῶν ὄντων μείζονα ἀσθα τῆτον ὁμολογεῖν πεποιηκέναι. καὶ πάντες οἱ δὲ τῶν ὄντων ὡς ἔφαμεν χριστιανοὶ καλεῖσθαι ὃν τρέπον καὶ ἐ κοινῶν ὄντων δογμάτων τοῖς φιλοσόφοις, τὸ ἐπικαλούμενον ὄνομα τῆς φιλοσοφίας κοινὸν ἐστὶ. τῆτοις ἐπιφέρει λέγων. ἐστὶ δὲ ἡμῖν καὶ σιωτάμα δὲ κτ' πασῶν τῶν γεγρημένων αἰρέσεων, ὃ εἰ βάλω εὐδύν, δὲ σομῆν. ὃ δὲ αὐτὸς ὄσθ' Ἰγνὺ δὲ καὶ πρὸς Ἕλληνας ἰκανότατα πονήσας καὶ ἑτέρας λόγους ὑπερ τῆς ἡμετέρας πίστεως ἀπολογία ἐχοῖας βασιλεῖ Ἀντωνίνῳ τῷ δὲ ἐπικληθέντι εὐσεβεῖ, καὶ τῆ Ρωμαίων συκλήτω βελῆ ἀρεσφονεῖ. καὶ γὰρ ἐπὶ τῆς Ρώμης τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο. ἐμφαίνει δὲ ἑαυτὸν ὡς πρὸς καὶ πόθεν ἦν, δια τῆς ἀπολογίας, ὃν τῆτοις.

A in Jesum. Alii rursus Hebraica quaedam pronuntiant nomina, ut majorem in iudicandis pavorem incutiant. Sed Hygino post quartum episcopatus annum mortuo, Romanae ecclesiae sacerdotium suscepit Pius. Alexandriae vero cum Eumenes tredecim annos expleisset, Marcus in ejus locum antistes designatus est. Quo deinde post decem Pontificatus annos mortuo, Alexandriae Ecclesiae administrationem Celadion accepit. At Romae cum Pius anno episcopatus sui quintodecimo vitam cum morte commutasset, Anicetus ecclesiae illius antistes factus est. Hujus temporibus se in urbem Romam venisse scribit Hegesippus, ibidemque ad Eleutheri usque episcopatum continuo permansisse. Eadem tempestate praeter ceteris omnibus florebat Justinus, sub habitu philosophi verbum Dei praedicans, & scriptis voluminibus pro fide nostra propugnans. Qui in libro adversus Marcionem, eum adhuc superstitem fuisse dum scriberet testatur his verbis: praeterea, inquit, Marcionem quemdam ponticum novimus, qui etiamnum superest, docetque discipulos suos alium quemdam invocare Deum majorem mundi hujus conditore. Qui quidem Demonum adjutus auxilio, plurimos mortales per univrsam orbem induxit ut impie loquerentur, negarentque univrsi opificem patrem esse Christi: alium vero quemdam longe illo prestantiorem, hoc univrsum condidisse affirmarent. Omnes tamen eorum sectatores, Christiani ut diximus appellantur; eodem modo quo philosophis, tamen si diversa sunt sectae ac sententiae, commune nihilominus ex philosophia nomen est inditum. Paucis deinde interjectis haec subjungit: Est etiam, inquit, liber a nobis compositus adversus omnes quae unquam fuerunt haereses: quem librum vobis si ita videbitur, legendum trademus. Idem porro Justinus, praeter opuscula quae adversus Gentiles doctissime elaboravit, alios etiam libros, qui fidei nostrae defensionem continent, Imperatori Antonino cognomento pio, & Senatui Romano nuncupavit. Ipse enim in urbe Roma domicilium habebat. Ceterum in Apologetico, ipse de se quisquam esset & unde oriundus, declarat his verbis.

